

SEARA
Obra Poética
(1971-2011)

ALÁ NO FONDO NO FONDO
estades vós, coma un tempo

Gándaras (1971)

EL TIÑA UN SAQUETE
e chan aberto:
era ceibe
coma ti.
Pro no intre do camiño tivo fame
e a Terra misturouno coa semente
daqueles que un día xermolarán

Terra e pan (1975)

-FARÁS UN LONGO VERSO DE PALLA QUE ARDA NUN FACHUCO
con paso de can e besta polas congostras baleiras
que afunden o pé no escuro

-FAREI UN POEMA BRANCO, METRO AZUL E RIMA LIBRE
con nolos dous acugulo

O espertar tamén é noso (1977)

PARA QUEN ESCRIBO SENON É PARA O SILENCIO,
para encher a noite con bastos gallardetes de papel,
para a terapia contra o home parado que eu son,
para espantar aos cínifes
e convocar en asamblea a toda a fauna de amor sen nome,
para ser un posuído da voz e da morfina
/aquele anelo de fume que se escapa da boca
e se desfai no aire coma un vello
na memoria do tempo, máis e máis.../

Ofidios de diario (1984)

SE HABITASE EN TI POR UNHA NOITE COMA O MAR
habita na rocha mentras sube,

iríate facendo becho, samesuga, lontra ou lúa.
Tardaría todo o tempo dos bois ata chegar ao linde
e ti serías paso de cerva na sendistancia
da voz e os labios doces esbarándonos das maus
/fonemas brancos/
ata a ergueita plenitude do sintagma

Na vertical da noite (1989)

E VELAÍ QUE CHEGAN Á CASA DA TRIBO OS RESTOS
de homes supetamente
tristes dende a selva que habitaron no singular espazo
que vai de sola a sol
entre ameneiros febles que sorrín á noite porque a noite
aniña e nunca mata.

Velaí que chegan os albardeiros coa pregunta nos labios,
teimudos, confidentes
alén da porta e reclaman para si coma un dereito
aos homes da palabra
aqueles que teñen a sombra no corazón mancado

No corazón mancado (1989)

...HOUBO UN TEMPO DE MISERÁBEL SILENCIO
que adoraba as espadas:
nel nacín e foi tanto en serio o paso da infancia
que nonouben do amor máis ca do instinto.
E nesto ameite na ausencia, lexitimando os espazos
ocultos, os lugares secos que espantan as raposas.
Era de día e de noite cando vareaba o corpo
contra a mística para non ser testemuña do meu sexo,
dos primeiros centímetros
que medraban na marabillosa distancia da mau
coma un prodixio de ave.
Daquela pechei os ollos e navegamos acaso
tantas noites de consumo que mareleei da febre
e a pouco vou cos tísicos
na fervenza dos desaucios: limpo o corazón e a morte
incauta e prematura.
Pero dei en regresar para que hoxe poidas á fin
facerma e que cha faga
A VIAXE INTEMPORAL QUE SUMA VIDA

Rotación violeta (1996)

AQUÍ AÍNDA HAI HOMES QUE DESVISTEN AS SOBREIRAS
e esfolan as maus no corredor de moitas noites
que non cesan de cadrar a mentira e a espera

Aquí aínda hai mulleres que zurcen todo o río
antigo da consolación e aman a esperanza
cos andares fermosos da mañá de xaneiro

toda friaxe e nova luz que conta as horas antes
sen despois posible á reflexión por tanta perda

E cante o carro o canto alegre da historia nosa
na mañá de outono e inverno a canseira dos bois

CHÁMANLLE O RASTRO AO MUSEO DA CASA DO MEDIO,
a da cima, a do fondo, a que se engruña con chepa
a sen ombreiro, ósos ao aire de todos os días.
No alfoz de Vigo, na rúa aquela d'A Coruña,
subastan a máquina Singer e unha tesoir
de ollos grandes que non ven a agonía, despois
repiten os números e os cálculos co banco
de sentar o cu que estaba canso de ver ceo
cando era a sacha do pan, o millo e a seitura
e viña derreado na procura da terra.
Seguen as poxas coa cunca de madeira antiga,
tan feitas e limpas de lamber o sempre caldo
e seguen co alzadeiro e coa cabeceira vella
da cama revestida en debuxos enigmáticos
que profundaba a nai e o pai antes dos pais e outros...

O home que repasa e chouta as cifras berra en voz
que son pezas da antiga Babilonia, Caldea,
Exipto de Ransés, Tebaida dos estilistas,
leito dos profetas que cohabitaban o Ganges...

¡ouh, a nosa historia familiar, tanta vendima!

Banzados (2001)

SATUTACIÓN

TEÑEN QUE ESTAR AQUÍ
Porque é na gándara o último relanzo
do camiño daquela historia, porque
van no instinto das aves que nos cruzan

e polas cores da terra que muda
fronte ao sol dende as polcromías dos solsticios
ou luz de invento en corazón que bate
contra o silencio, a prol da tanta vida.

Vós artistas, pintores e escultores
do universo máis rico das esferas

comigo sempre aquén

Anuncian aves (2011)

NUNCA SERÁ MORTE

CANDO A MEMORIA CESE, SE É QUE CEDE
ao repenique das baiuras, nunca
será morte para a Vida de nós,
que somos músicos en pedra e gloria
coma no Pórtico de Mestre arghina:
aquelas voces de organistrum e arpa
a se pousar no claustro de oliveiras.
Rexos corpos de fragancia e apelidos
sodes cando abeiramos coma aquí
aquela nosa casa das benvidas.

Estamos dentro e todo é pan, sabor
da Terra que vos garda en temperanza,
coma soñar das aves, mia senhor,
no mar alzadas:

Amigas e Amigos

BRIGANTIUM DEVÉN DE LONXE, DA MAROLA CHEGA
a auga que salpica a luz e canta nos pasares.
Arrieiro viaxa de aló do Miño en Baixo e sabe
a herdanza da nobreza.
Aquí é tamén a ponte que mira o mar alzado
de furias e arroaces cando Artabria era o golfo
dos agochos na invernada: sete naos levan
sete historias de singrar na proa as marabillas
do Medulio labrado de abellas coma torques.
E hoxe ruben os balandros polo río aquel
ata chegaren ao pé da parafita en danza

na memoria de nós

Os versos do zapateiro (2011)

MANUEL MARÍA

MEU CARO AMIGO QUE AÍNDA ESTÁS DE NOSO
no candil da noite coma un faro de mar ancha
que nos trae no soño en madrugueiro
acordo que andamos no reboredo do muiño
co teu nome de sempre en tantas xeiras
de agromar contra o escuro maldicir en auto-odio
que nos quere en simas, pó... en terra allea.

E ti resistes e non negas aquel orgullo
na Historia das Palabras e das Estirpes
que velaí están de seu
en nunca desamor na Nosa Casa

Os versos do zapateiro (2011)